

Argo Navis

(Regényrészlet)

Bécs, Hofburg

Thierry bizonytalanul, némileg idéetlenül téblábolt a császári rezidencia dolgozószobájának várójában. Már nagyon várta bebocsátását, nem is járkált ezúttal faltól falig, hanem, mint a gyerekek, akik ickát játszanak, szinte ugrott egyik padlókőről a másikra, gondosan ügyelve, hogy nehogy a kettő követ elválasztó habarccsíkra lépjen. Egyszer csak megszólalt a csengő: ő következik. Kihúzta magát, lesimította egyenruhája kabátját, és megindult a császár dolgozószobája felé. Belépett. Már ettől elégtételt érzett. Úgy érezte, hogy eljött az ő ideje.

Felség, kezdte Thierry, és szokása szerint háromszor meghajolt, mélyen, amilyen mélyen csak tőle tellett, a harmadik meghajlásnál ajkai épp a kitarzott császári jobb fölött álltak meg egy centivel.

Rendőrminiszter úr, válaszolt a császár szokásos szertartásos módorában. Minek köszönhetem a rendkívüli látogatást, kérdezte Franz Josef, miközben már tubákját gyömöszölte.

Felség, rendkívüli időket élünk. És ezt nemcsak a nápolyi katasztrófa jelzi számunkra. Rendkívüli fejlemények vannak a magyar inszurgenseknél is. Ez rendkívüli látogatásom oka, mondta Thierry, miközben fölegenyesedett meghajlásából.

Miféle fejlemények, miféle inszurgensek, kérdezte váratlanul ingerültebb hangra váltva, az etikettből kizökkenve a császár. És ne legyen ennyire rendkívüli, mert már idejekorán az agyamra megy vele.

A temetettnek hitt és gondolt gróf. Itt drámainak szánt szünetet tartott Thierry. Él, felségem, mondta Thierry, gondolva, hogy rögvest kizátssza aduját, jobb előbb, mint később.

A gróf, hördült föl a császár. Thierry rögvest érezte, hogy számítása bevált.

A döblingi megtúrt, kérdezte a császár, vagy inkább kiáltotta.

Igen, felségem, sopánkodott Thierry.

Lehetetlen, mondta a császár tajtékozva. Saját szememmel láttam a holttestét. Láttam a fegyvert. Éreztem a puskapor szagát. Megnyugtató volt, Adolph, szólította váratlanul keresztnevén a rendőrminisztert a császár.

Az nem ő volt. Bizonyítékaink és vallomásunk is van erről. Thierry rendkívül magabiztos lett a császár zavarától. Erre az elementáris hatásra azért még ő sem számított.

Ez nem lehet! A császár őrjöngött. Schwarzenberg megígérte! Megígérte, hogy nem kell többet félnem a magyaroktól! Hogy ő ezt a grófot meg Kossuthot meg az összes többi rebbelis magyar vakarékot kicsinálja! Bíz-tam benne! En hülye! Haynau elintézi őket végleg, ezt mondta Schwarzenberg, az a hitszegő senkiházi, az az iszákos kurvapecér, hogy a föld forgassa meg. Schwarzenberg, hol vagy? Te selejt, te vámpír, te kéjelgő!

Nem is csak a magyaroktól kell tartania, fölséges uram, tett rá egy lapáttal Thierry, bár érezte, hogy már nyert. Vannak más információink is. A szervezkedés tovább terjedt. Ez már nem csak magyar ügy. Az összes provinciát behálózták, mindenhol vannak embereik: olaszok, horvátok, szerbek, románok, lengyelek, csehek, nem sorolom tovább. Még a törökökkel is szöveteztek ezek a gecik, úgy látszik.

Neveket, neveket, kiáltozott toporzékolva a császár. Neveket akarok!

Fölséges uram, annyi már a név, hogy légió a nevük, próbálkozott Thierry a legszelídebb hangszínén. Adja meg nekem a teljes kilövési parancsot, és ellátom a bajukat ezeknek az anarchistáknak. Nem marad írmagjuk sem, nevük emlékét is eltöröljük, és Ausztria mindenk fölött uralkodik majd a Duna folyásán és azon túl. Dalmáciától Galiciáig, Vorarlbergtől Bukovináig. Ahogy tette eddig is.

Nem, Thierry, nem, csóválta a fejét a gondterhelt császár: Ezt nem tehetem. Szövetségeseink felé fönn kell tartanunk a humanitás látszatát. Végső soron mégsem vagyunk vérszomjas vadállatok. Mégsem vagyunk tatárok, nem igaz, Thierry. Bár, ha magát hallgatom... Várjon, Thierry, gondolkodnom kell. Megfontolni és meggondolni. Ez legyen jelszavunk jelen kényes helyzetünkben: megfontolni és meggondolni. Nem ért egyet, Thierry?

Mit tehetett mást rendőrminiszterünk:

Természetesen, felség, ez a legjobb jelszó, amelyet kiadhatunk magunknak, nemde bár. Legyen ez a császári jelszó.

Minden dunai nép császára pedig egyetértett önmagával, mit is tehetett volna. És azt mondta:

Legyen. Várjon. Üljön le, Adolph, az anyja picsáját. Egyébként is, mi a fenéért álldogált eddig. Franz Josef is engedett felséges császári méltóságából, és leült egy közönséges tonettszékre.

Felségem, még van egy kis időnk meditálni, kezdte egy kis csönd után a rendőrminiszter. A meditáció pedig mindig eredményes, és főleg akkor hasznos, ha az ember alaposan akar megfontolni döntéseket. Legjobban meditálni vadászat közben lehet, ebben egyetértünk, nemde? Mindketten nagy kedvelői vagyunk ennek a nemes, férfias, egyszerűen szólva ősi időtöltésnek. Javaslom felségednek, hogy menjen el kivételesen egymagában egy kímélő, gazdag trófeahozományt ígérő vadászatra, melynek során átgondolhatja birodalmunk égető problémáit. Nem kellenek hajtók, nem kellene kutyák. Csak a természet, a vadász és a cserkészés. Ne is menjen messzire, a közeli stájer vidéken valamelyik rezidenciát használhatja. Bad Ischl környéke például remek erre a célra is. Addig én kezeskedem a rendről. Mit szól ehhez felséged? Egy heti vakáció.

És Rechberg, kérdezte a császár, miközben állat vakargatta. Rechbergnek mindenről tudnia kell a távollétben.

Természetesen, felség, magam sem gondoltam másképp, válaszolta alázatos sziszegéssel a rendőrminiszter. A miniszterelnök úr természetesen mindenről tájékoztatva lesz.

Megfontolandó, megfontolandó. De ki vigyáz addig a feleségre? A merénylők mindenütt lesben állnak Európában, Sisi pedig nem tud megülni a seggén egy pillanatra sem, ha mehetnékje támad, akadékoskodott még egy kicsit a császár.

Erre ne legyen gondja felségednek, megvannak az erre leginkább alkalmas embereink. Hiszen felséged is tudja, ezek legfőképpen magyarok. Imádják a feleségét, legalábbis azok, akik nem hazaárulók. Felségedet kevésbé, legyünk őszinték, legalább magunkhoz. A magyarok nem kimondottan császárpártiak, ám annál inkább császárnépártiak. De ez csak ideiglenes probléma, legalábbis ami a magyarokat illeti. Hiszen gondolja meg jobban felséged, valójában ők a mi fő fegyvereink a többi lázadásra hajlamos gyarmati néppel szemben. Mindig a főkolompot kell korrumpálni. A magyarokat. Aztán a többi megy majd, mint a karikacsapás. Mindegyik hitszegő, csak meg kell őket győzni, így vagy úgy. A magyarokat meg tudjuk puhítani, nemde bár? Felséged a legfőbb tudója ennek, nemde? Adjon

nekem teljes kilövési parancsot, felség, nem lesz probléma. Kinyírunk néhányat mindegyik gyarmati nép lázadói közül, aztán mindegyik merényletet a másik nyakába varrjuk, a szerbek gyilkosa horvát lesz, a magyaroké román, a románoké szerb és így tovább. Na, hogy tetszik? Néhányszor már bevált, sorolta elő Thierry kissé összefüggéstelenül, ám nem minden ravaszság nélkül javaslatait.

Miért akarsz te mindenkit kinyírni, Adolph, kérdezte őszinte csodálkozással a hangjában a császár. Nem tetszik nekem ez a vehemencia. Bele akarsz engem valamibe rángatni, azt érzem. Nem tetszik ez nekem. Megfontolni és meggondolni. Ne siessünk. Háttha valami előre nem látható csapdába esünk. Mondjuk, a vadászat jó ötletnek tűnik, ezt megadom neked, Thierry. Azért nem véletlenül neveztelek ki rendőrminiszternek, te kis huncut, hát nem igaz?

Reméltem, hogy nem érdemtelenül, felség, mondta szemlesütve Thierry, aki érezte, hogy az előbbi kirohanásával túl messzire ment.

Helyes, vakkantotta a császár, miközben mintegy magának helyeselve bólintott is egy kurtát. Elmegyek vadászni. Te vigyázol a feleségemre. Teljes titoktartás, senki sem tudhatja, hol vagyok, fordult hirtelen egyenesen Thierry felé a császár, még a mutatóját is fölemelte fenyegetőleg. Rechbergnek mindentről tudnia kell, öneki egyedül. Nem kezdeményezel semmit, amíg vissza nem jövök. Világos?

Világos, felség, felelte látszólagos alázattal a lelke mélyén diadalmamort érző Thierry.

Remek, vakkantotta újra Franz Josef, a közlést az előbbi kurta bólintással kísérve. A magyarok addig csak acsarkodjanak, ahogy tetszik. Európa erősebb része úgyis velünk van. Az angolok, az oroszok, erre garanciát kaptam. És a hadseregünk is a helyén, nem igaz, Thierry?

De, ez így igaz, felség, helyeselt Thierry, aki úgy érezte, egyre kevésbé kell lepleznie örömét.

Akkor mi félnívalónk van, kérdezte inkább önmagától, mintsem a rendőrminisztertől Franz Josef. Lepuffantottak egy bíborost? Meg egy udvari tanácsost? Rossz helyen voltak. Kellett nekik mindenféle bizonytalan színházi társaságba járni. Perfídia. Most meg megölték két emberünket egy pesti hotelben, nem igaz?

Igaz, felség.

Na tessék. Ráadásul a budai helytartótanács tagja a merénylő, nem igaz? És ezek a galambok? Ezekről kiderült valami? A szállodaszobában is találtak egyet. Mik ezek a galambok, Thierry?

Fogalmam sincs, felség, még dolgozunk rajta. A merénylő sajnálatos módon túl hamar elhalálozott a vallatás során.

A kurvát megkímélték. Legalábbis hullá nem volt, csak kettő. Féltreérthetetlen helyzetben. A nő nincs meg. Lehet, hogy ő is áruló. Előkeríteni. Idióták. Ki mondta nekik, hogy kurvázzanak? Hogy kéjelegjenek? Mindennek van határa, kedves Thierry. Mindennek van határa. Csak tudja, hogy minek nincs? Ausztriának, annak nincs határa, amíg én élek, hogy az isten bassza meg, ezt jól vésse az agyába, Thierry. Ez a két balfasz meg? Lelkük rajta. Én sosem csináltam ilyet. Kéjelegni egy pesti szállodaszobában. Pedig hányszor és hányszor megtehettem volna. Idióták.

Visszhangzott az idióták, idióták, újra és újra.

És meg is lett a tettes, nem? Föllógattuk annak a kurva lánchídnak a lábához vagy sem?

Föllógattuk. Miután a kihallgatás során elhalálozott.

Akkor ebben nincs hiba, megyek vadászni.

Isten áldja, felség!